

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1590/2020
09.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Божидара Вујичића, Весне Субић, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић, адвокат из ..., против тужене ОШ „Васа Пелагић“ из Лесковца, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3286/19 од 10.12.2019. године, на седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3286/19 од 10.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3286/19 од 10.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 348/18 од 26.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, примарни тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015. годину, као и на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2014. године до новембра 2015. године, исплати појединачне износе, са законском затезном каматом, све ближе наведено у овом ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је, евентуални тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да са њом закључи анекс уговора о раду, којим се тужилци као запосленом признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада као и за регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а да се накнада трошкова за исхрану у току рада изрази у новчаном износу почев од дана подношења тужбе, те да се, уколико тужена не закључи овакав анекс, ова пресуда има сматрати правним основом за утврђивање висине накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и њихову исплату тужилци почев од дана подношења тужбе, као и изражавање накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаном износу у исплатним листама, као неоснован. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3286/19 од 10.12.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати на име накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев неоснован. О овом праву тужиле, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом и усвојеним ставом од 12.03.2019. године, да коефицијент плате за запослене у јавним предузећима или установама које су основане у области физичке културе садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Из тих разлога, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 01.12.2017. године, вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 126.614,27 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бисерка Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић